

thinget, hvor der jo er 50 Medlemmer flere end her. Naar jeg da anstiller den Beregning, idet jeg gjør dem til eens Benævnelse og altsaa regner de 16 Landssthingsmænd for 32 Folkethingsmænd og de 20 Landssthingsmænd for 40 Folkethingsmænd, faaer jeg desuagtet 109 for den i Anordningen udtalte Anstuelse mod 47, der ere af en anden Anstuelse. Det forekommer mig saaledes, at dette er aldeles rigtigt, og at jeg ikke har tilsidefat Hensynet til nogen Side af de Anstuelser, der have gjort sig gjældende i den lovgivende Forsamling som Udtryk for den offentlige Mening, naar jeg har taget det Hensyn, som steet er. Jeg finder derfor, at de Bemærkninger, der bleve gjorte herom, ikke vare rigtige. — Den ærede Forslagsstiller stiller sig nu i denne Sag paa et saa ophøiet Standpunkt; han bryder sig ikke om, hvorvidt der for de Vedkommende gaar nogle flere Penge med i Løbet eller ikke; det er ham en temmelig underordnet og lige-gyldig Sag. Men det hele Spørgsmaal er — saaledes opfatter jeg det — af temmelig underordnet Betydning; det er Bekvemmelighedshensyn, hvorom der er Tale, det dreier sig om, hvorvidt man skal leie en Vogn eller slide paa sine Støvlesaaler. Vi bevæge os efter min Opfattelse ikke her i de høiere Regioner, men Spørgsmaalet dreier sig om visse Bekvemmelighedshensyn, og derfor forekommer det mig virkelig urigtigt, at man vil holde paa Forslaget, uagtet man indseer, at det ikke vil føre til Andet, end at man vil tvinge alle dem, der ville bruge den dem ved Anordningen indrømmede Frihed, til at betale dobbelt. Er det virkelig forstaaeligt at gjøre det? Man siger, det er godt, at de have faaet denne Frihed, men ved Siden deraf vil man tvinge dem til at betale Brugen af denne Frihed dobbelt. Er det ikke en Modsigelse, og er det ikke bedre, at vi begive os bort fra disse mere ophøiede Betragtningmaader til den jævne praktiske ud af Livet, at den, der skal bruge Friheden, vil komme til at føle det ved at skulle betale dobbelt? Det er min Hovedbetragtning; det er det Praktiske ved Sagen, at de, der stemme for Underudsforlaget, stemme imod den Vættelse, som Regeringens Lovudkast giver dem, der ville løse Sognebaandet. Den ærede Forslagsstiller gjorde

sig skyldig i forskjellige Urigtigheder i sin Udtryksmaade. Han sagde, at han haabede, at Landstinget vilde fastholde sin Anstuelse med Hensyn til Endringsforslaget og saaledes opretholde det; men naar Landstinget vil fastholde sin Anstuelse, vil det forkaste det, og naar vi betragte Sagen aldeles jævnt og simpelt og undersøge, hvad de, der ville bruge denne Frihed, ere bedst tjente med, mener jeg, at man maa komme til at stemme imod det. Lad os derfor forlade alle de mere ophøiede Synspunkter, og holde os til det ganske simple og jævne Spørgsmaal, der ligger for: skulle de, der ved den ene eller anden Anledning ville bruge denne Frihed, betale til begge Degne, eller skulle de slippe med at betale kun til den ene? Skulle de betale Høitidsoffer og ligeledes Alcidenser ved Børnebaad til begge Degne eller kun til den ene? Hvorfor vil man dog have, at de skulle betale til dem begge? Det staaer for mig som noget aldeles Urimeligt, at netop denne Side af Forsamlingen med saadan Haardnakthed holder paa, at de skulle betale til begge Degne Høitidsoffer, Alcidenser o. s. v.

Ordføreren: Jeg troer virkelig med al Respekt for den høitagtede Minister, at jeg ganske trostigt kan overlade til Læserne af Rigsdagstidenden, hvori mine Ord jo ville komme meget nøiagtigt, hvorvidt det er billigt — jeg vil ikke sige passende — og ret, at den høitagtede Minister med saadant Eftertryk og saagjentagende har talt om det ophøiede Standpunkt, hvorpaa jeg stillede mig, naar jeg kaldte Spørgsmaalet om Betalingen til Kirkebetjentene, der i ethvert Tilfælde som oftest er meget ringe, en forholdsvis Ubehøielighed. Jeg skal blot bemærke, at jeg har den Opfattelse af Forholdet, at de, der have løst Sognebaandet, virkelig i den Grad med nitfjer Hengivenhed øve deres Gudsdyrkelse, at det i de allerfleste Tilfælde vil være et Moment, der ikke kommer i Betragtning, om de skulle udrede den ringe Udgift, hvorom der her er Tale. I ethvert Tilfælde kan jeg ikke lægge den Vægt derpaa, at det skulde kunne forandre min Opfattelse af Betydningen af det hele Forhold. Den ærede Minister talte om det, som om det i det Hele